

לבן המשביל בעת ההיא ידום

(עמוד ה' י"ג)

19

...והארץ תשקוט. עין שמים אודמת
תעמעם לאטה
על גבולות עשנים.
ואומה תעמוד—קרועת לב אך נושמת...
לקבל את הנס
האחד אין שני...

היא לטקס תכון. היא תקום למול סהר
ועמדה, טרם-יום עוטה חג ואימה.
— — אז מנגד יצאו
נערה ונער
ואט-אט יצעדו הם אל מול האומה.

לובשי חול וחגור, וכבדי נעלים,
בנתיב יעלו הם
הלוך והחרש
לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במים
את עקבות יום-הפרך וליל קו-האש.

עיפים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע,
ונוטפים טללי נעורים עבריים — —
דום השנים יגשו,
ועמדו לבלי-נוע.
ואין אות אם חיים הם או אם ירויים.

אז תשאל האומה, שטופת דמע-וקסם,
ואמרה: מי אתם? והשנים, שוקטים,
יענו לה: אנחנו מגש הכסף
שעליו לך ניתנה מדינת-היהודים.

כך יאמרו. ונפלו לרגלה עוטפי-צל.
והשאר יסופר בתולדות ישראל.

נתן אלתרמן